

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 grudnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Višje sodišče v Mariboru — Republika Słowenii) — Jasna Detiček przeciwko Mauriziowi Sgueglii

(Sprawa C-403/09 PPU) ⁽¹⁾

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Sprawy małżeńskie i dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Środki tymczasowe dotyczące prawa do pieczy — Orzeczenie podlegające wykonaniu w państwie członkowskim — Bezprawne zabranie dziecka — Inne państwo członkowskie — Inny sąd — Przyznanie pieczy nad dzieckiem drugiemu rodzicowi — Jurysdykcja — Pilny tryb prejudycjalny)

(2010/C 63/24)

Język postępowania: słoweński

Sąd krajowy

Višje sodišče v Mariboru

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jasna Detiček

Strona pozwana: Maurizio Sguegli

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wykładnia art. 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338. s. 1) — Środki tymczasowe i środki zabezpieczające — Właściwość sądu w państwie członkowskim A do orzeczenia środka tymczasowego w sprawie wniosku o przywrócenie pieczy nad dzieckiem, gdy sądem rozpoznającym sprawę co do istoty — sądem rozstrzygającym sprawę o rozwód — jest sąd w państwie członkowskim B

Sentencja

Artykuł 20 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak występujące w sprawie przed sądem krajowym nie zezwala on sądowi państwa członkowskiego na zastosowanie środka tymczasowego w sprawie dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej polegającego na przyznaniu jednemu z rodziców pieczy nad dzieckiem przebywającym na terytorium tego państwa, gdy sąd innego państwa członkowskiego, który jest właściwy na podstawie wymienionego rozporządzenia do rozpoznania co do istoty sporu dotyczącego pieczy nad dzieckiem, wydał już orzeczenie powierzające tymczasowo pieczę nad tym dzieckiem drugiemu z rodziców, przy czym została stwierdzona

wykonalność tego orzeczenia na terytorium pierwszego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 23 listopada 2009 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Monomeles Protodikeio Rethymnis — Grecja) — Geórgios K. Lagoudakis przeciwko Kentro Anoiktis Prostasias Hlikiomenon Dimou Rethymnis (C-162/08), Dimitrios G. Ladakis, Andréas M. Birtas, Konstantinos G. Kyriakopoulos, Emmanouil V. Klamponis, Sofoklis E. Mastorakis przeciwko Dimos Geropotamou (C-163/08) i Michail Zacharioudakis przeciwko Dimos Lampis (C-164/08)

(Sprawy połączone C-162/08 do C-164/08) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzule 5 i 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę na czas określony w sektorze publicznym — Pierwsza i jedyna umowa — Kolejne umowy — Równoważne rozwiązanie prawne — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników — Przepisy mające na celu zapobieganie nadużyciom — Sankcje — Bezwzględny zakaz przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowy o pracę na czas nieokreślony w sektorze publicznym — Konsekwencje niewłaściwej implementacji dyrektywy — Zgodna wykładnia)

(2010/C 63/25)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Monomeles Protodikeio Rethymnis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Geórgios K. Lagoudakis (C-162/08), Dimitrios G. Ladakis, Andréas M. Birtas, Konstantinos G. Kyriakopoulos, Emmanouil V. Klamponis, Sofoklis E. Mastorakis (C-163/08), Michail Zacharioudakis (C-164/08)

Strona pozwana: Kentro Anoiktis Prostasias Hlikiomenon Dimou Rethymnis (C-162/08), Dimos Geropotamou (C-163/08), Dimos Lampis (C-164/08)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Monomeles Protodikeio Rethymnis — Wykładnia klauzul 5 oraz 8 pkt 1 i 3 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony (Dz.U. L 175, p. 43) — Zakaz uchwalania przepisów krajowych pod pretekstem implementacji, w przypadku gdy istnieją już krajowe rozwiązania prawne, równoważne w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 dyrektywy, i gdy nowe uregulowania obniżają poziom ochrony pracowników w systemie umów o pracę na czas określony

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przyjęciu przez państwo członkowskie uregulowania krajowego, takiego jak dekret prezydencki 164/2004 dotyczący pracowników zatrudnionych na podstawie umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym, które w celu szczególnej implementacji dyrektywy 1999/70 dla zastosowania jej postanowień do sektora publicznego, przewiduje wprowadzenie wymienionych w pkt 1 lit. a)-c) tej klauzuli środków zapobiegających nadużyciom w korzystaniu z kolejnych umów na czas określony lub nawiązywaniu kolejnych stosunków pracy na czas określony, w sytuacji gdy istnieje już w prawie wewnętrznym, czego zbadanie należy do sądu krajowego, „równoważne rozwiązanie prawne” w rozumieniu tej klauzuli, takie jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920 o obowiązkowym rozwiązywaniu umów o pracę z pracownikami sektora prywatnego, o ile jednak takie uregulowanie po pierwsze nie narusza skuteczności zapobiegania nadużyciom w korzystaniu z umów o pracę lub stosunków pracy na czas określony wynikającej ze wspomnianego równoważnego rozwiązania prawnego i po drugie, że przestrzega prawa wspólnotowego, w szczególności klauzuli 8 pkt 3 tego porozumienia.
- 2) Wykładni klauzuli 5 pkt 1 lit. a) porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy dokonywać w ten sposób, że stoi na przeszkodzie temu, by uregulowanie krajowe, takie jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, było stosowane przez władze danego państwa członkowskiego w taki sposób, że przedłużanie kolejnych umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym uważa się za uzasadnione „względami obiektywnymi” w rozumieniu tej klauzuli z tego tylko powodu, że podstawą tych umów są przepisy pozwalające na ich przedłużanie celem zaspokojenia pewnych tymczasowych potrzeb, podczas gdy w rzeczywistości potrzeby te są stałe i trwałe. Natomiast ta sama klauzula nie stosuje się do zawarcia pierwszej i jedynej umowy o pracę na czas określony lub nawiązania pierwszego i jedynego stosunku pracy na czas określony.
- 3) Wykładni klauzuli 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy dokonywać w ten sposób, że „obniżenie”, o którym mowa w tej klauzuli należy badać w stosunku do ogólnego poziomu ochrony obowiązującego w danym państwie członkowskim, zarówno względem pracowników, którzy zawarli kolejne umowy o pracę na czas określony, jak i względem pracowników, którzy zawarli pierwszą i jedyną umowę na czas określony.
- 4) Wykładni klauzuli 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy dokonywać w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak dekret prezydencki 164/2004, który w odróżnieniu od wcześniejszej normy prawa wewnętrznego, takiej jak art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, nie przewiduje już, po pierwsze, w przypadku nadużycia w korzystaniu z umów o pracę na czas określony w sektorze publicznym, przekształcenia tych ostatnich w umowy na czas nieokreślony lub poddaje je pewnym warunkom kumulatywnym i restrykcyjnym i po drugie, wyklucza z korzystania z przewidzianych w nim przepisów ochronnych pracowników, którzy zawarli pierwszą i jedyną umowę na czas określony, jeśli takie zmiany, czego zbadanie należy do sądu krajowego, dotyczą ograniczonej kategorii pracowników, którzy zawarli umowę o pracę na czas określony lub są rekompensowane przyjęciem przepisów zapobiegających nadużyciom w korzystaniu z umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego.
- 5) Jednak wdrożenie tego porozumienia ramowego przez uregulowanie krajowe, takie jak dekret prezydencki 164/2004, nie może doprowadzić do obniżenia ochrony istniejącej wcześniej w wewnętrznym porządku prawnym względem pracowników na czas określony do poziomu niższego od określonego przez minimalne przepisy ochronne przewidziane przez to samo porozumienie ramowe. W szczególności przestrzeganie klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego wymaga, by takie uregulowanie przewidywało, odnośnie do nadużyć w korzystaniu z kolejnych umów o pracę na czas określony, skuteczne i bezwzględnie obowiązujące przepisy zapobiegające takim nadużyciom oraz sankcje mające charakter wystarczająco skuteczny i odstraszający celem zapewnienia pełnej skuteczności tych przepisów zapobiegających. Do sądu krajowego należy tym samym zbadanie, czy przesłanki te zostały spełnione.
- 6) W okolicznościach takich jak w sprawach w postępowaniach przed sądem krajowym, wykładni porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji gdy wewnętrzny porządek prawny danego państwa członkowskiego obejmuje, w rozpatrywanym sektorze, inne skuteczne przepisy dla unikania, a w odpowiednim przypadku, sankcjonowania nadużyć w korzystaniu z kolejnych umów o pracę na czas określony w rozumieniu klauzuli 5 pkt 1 tego porozumienia, nie stoi ono na przeszkodzie stosowaniu normy prawa krajowego zakazującej w sposób bezwzględny, tylko w sektorze publicznym, przekształcenia w umowę na czas nieokreślony kolejnych umów o pracę na czas określony, które z uwagi na zaspokajanie stałych i trwałych potrzeb pracodawcy powinny być uważane za stanowiące nadużycia. Do sądu krajowego należy jednak ocena, w jakim zakresie przesłanki stosowania, jak również skuteczne wdrożenie właściwych przepisów prawa wewnętrznego są odpowiednie dla zapobieżenia, a w odpowiednim przypadku, sankcjonowania nadużyć w korzystaniu przez administrację publiczną z kolejnych umów o pracę na czas określony lub nawiązywania kolejnych stosunków pracy na czas określony.
- 7) Natomiast ponieważ klauzula 5 pkt 1 tego porozumienia ramowego nie znajduje zastosowania względem pracowników, którzy zawarli pierwszą i jedyną umowę na czas określony, to przepis ten nie zobowiązuje państwa członkowskiego do przyjęcia sankcji, jeśli mowa taka w rzeczywistości obejmuje stałe i trwałe potrzeby pracodawcy.

8) Do sądu krajowego należy dokonanie wykładni właściwych przepisów prawa wewnętrznego zgodnej, w najszerszym możliwym zakresie, z klauzulami 5 pkt 1 i 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, jak również ustalenie w ramach tego, czy „równoważne rozwiązanie prawne” w rozumieniu pierwszej z tych klauzul, takie jak przewidziane w art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, powinno stosować się do sporów w postępowaniach przed sądem krajowym w miejsce innych przepisów prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 26 listopada 2009 r. — Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Wspólnot Europejskich, Królestwu Hiszpanii, Seas at Risk VZW, dawniej Stichting Seas at Risk Federation, WWF — World Wide Fund for Nature, Stichting Greenpeace Council

(Sprawa C-444/08 P) (¹)

(*Odwołanie — Artykuł 119 regulaminu — Rozporządzenie (WE) nr 1954/2003 — Skarga o stwierdzenie nieważności — Niedopuszczalność — Jednostka regionalna lub lokalna — Akt dotyczący tej jednostki bezpośrednio i indywidualnie — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne i oczywiście bezzasadne*)

(2010/C 63/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Região autónoma dos Açores (przedstawiciele: M. Renouf i C. Bryant, Solicitors)

Drugie strony postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Monteiro i F. Florindo Gijón, pełnomocnicy), Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: K. Banks, pełnomocnik), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: N. Díaz Abad, pełnomocnik), Seas at Risk VZW, dawniej Stichting Seas at Risk Federation, WWF — World Wide Fund for Nature, Stichting Greenpeace Council

Przedmiot

Odwołane od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawie T-37/04 Região autónoma dos Açores przeciwko Radzie, którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę o stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie zarządzania nakładem połowowym, odnoszącego się do niektórych obszarów i zasobów połowowych Wspólnoty, i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2847/93 oraz uchylającego

rozporządzenia (WE) nr 685/95 i (WE) nr 2027/95 (Dz.U. L 289, s. 1) — Wymóg indywidualnego oddziaływania zaskarżonego aktu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Região autónoma dos Açores zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Hiszpanii i Komisja Wspólnot Europejskich pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 327 z 20.12.2008.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 grudnia 2009 r. — Matthias Rath przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Dr. Grandel GmbH

(Sprawy połączone C-488/08 P i C-489/08 P) (¹)

(*Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowne znaki towarowe Epican i Epican Forte — Sprzeciw właściciela słownego wspólnotowego znaku towarowego EPIGRAN — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Częściowa odmowa rejestracji — Odwołania oczywiście niedopuszczalne*)

(2010/C 63/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Matthias Rath (Przedstawiciele: S. Ziegler, C. Kleiner i F. Dehn, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Dr. Grandem GmbH

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 8 września 2008 r. w sprawie T-373/06 Matthias Rath przeciwko OHIM i Grandel, na mocy którego Sąd oddalił jako oczywiście pozbawioną podstawy prawnej skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 października 2006 r., oddalającej w części odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, na mocy której uwzględniając sprzeciw wniesiony przez właściciela wcześniejszego słownego wspólnotowego znaku towarowego „EPIGRAN”, odmówiono rejestracji słownego znaku towarowego „EPICAN FORTE” dla towarów i usług należących do klasy 5 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku dwóch znaków towarowych